

Săptămânal
de
informații
și
investigații

f LERT f

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 13 • 7 - 13 septembrie 2005 • 12 pagini • 50 bani (5.000 lei vechi)

EDITORIAL

Durerea europarlamentarului român

CLAUDIU BRAN

Ca să vă lămuriți mai bine cum devine chestia cu deputații și senatorii zilelor noastre, vă recomand să recitiți „O scrisoare pierdută”. Explica pe vremea aia nenea Iancu mai bine decât reușesc o sută de articole și tot atâtea știri televizate cum reușesc băieții ăștia frumoși și deștepți să ajungă pe listele de vot, puicusorule! Unii oferă sume enorme, alții se umilesc ani de zile pe lângă mai-marii partidelor până să prindă „coledzi”, dacă nu trec direct la „operațiunea Răsboiu”. Una peste alta, merită. Salariul e unul serios, nevasta merge la piață cu mașina Parlamentului, factura la mobil o plătește contribuabilul (așa că se poate vorbi la telefon măcar 25 de ore pe zi), hotelul-hotel, plimbările în străinătate se țin lanț, ca să nu mai vorbim de afacerile care se ivesc una după alta. Un parlamentar „serios” are grijă să-și asigure bunăstarea familiei pentru câteva generații, după un singur mandat. În schimbul tuturor acestor avantaje, parlamentarul român alege să nu calce prin Parlament decât din an în paște, să ia cuvântul doar la bere, când are o întâlnire de afaceri sau de plăcere, într-un cuvânt să-și bată joc de toți și de toate fără cea mai mică urmă de muștrare de conștiință.

Ultima bătălie politică serioasă a parlamentarilor noștri a avut ca temă stabilirea acelorora dintre ei care vor deveni europarlamentari. Din 26 septembrie, 37 de români, reprezentând întreg spectrul politic, vor merge, ca observatori, la Parlamentul European. Chiar dacă nu au drept de vot și nici pe acela de a fi aleși, ei vor participa la lucrările comisiilor parlamentare. Întrebarea care se pune este dacă i-a pus cineva în temă că acolo, pe lângă drepturi, chiar au și obligații. Dacă cineva le-a făcut un fel de „dezintoxicare” de obiceiurile dâmbovițene. Dacă știu că acolo se face prezența ca la școală, dacă știu că nu au dreptul să voteze cu cartelele colegilor, dacă realizează că, în momentul când statele din UE spun „Români, luați-vă dobitocul de aici!” treaba chiar e serioasă. Dacă toate acestea sunt în regulă, nu ne mai rămâne decât să le dorim și să ne dorim să ne uimească, să ne arate că se poate.

- ⇒ **POLITICĂ** | **Iliescu pregătește revanșa în fața lui Geoană.....2**
- ⇒ **INVESTIGAȚII** | **Șmenul de la colțul străzii.....4**
- ⇒ **TOP SECRET** | **Agenții noștri ilegali – adevărații 007 (IX).....6-7**
- ⇒ **DOSAR** | **Salvați Vama Veche... de mizerie, corupție și ilegalități (III).....9**
- ⇒ **SUB LUPĂ** | **Atentat la aurul olimpic.....11**



Mafia vrea să-l compromită pe Virgil Ardelean

pag. 3

Pe baza zicalei „Calomniati, băieți, calomniati, ceva tot va rămâne!”, grupuri de interese din politică și presă încearcă să determine „Vulpea” să stopeze unele anchete. Miza pare să fie apărarea unor mari afaceri dubioase în care este implicată și lumea interlopă.

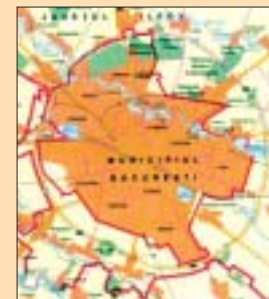
ANCHETĂ | pag. 5

Enoiu îl poate compromite pe Băsescu



SCURTCIRCUIT | pag. 10

Clanurile din Capitală și împrejurimi



Iliescu pregătește revanșa în fața lui Geoană

Refacerea tandemului Iliescu-Roman ca primă expresie a construcției unui pol social-democrat a fost comentată, cum se spune, din vârful buzelor. Cele mai acide comentarii au venit din stânga eșichierului politic, respectiv din partea liderilor PSD. Pretenția fostului partid de guvernământ de a reprezenta electoratul de stânga ar trebui să fie jenantă, dacă avem în vedere averile liderilor acestei formațiuni politice.

Surpriza Ponta

În cele nouă luni care au trecut de la alegeri, cu excepția îndepărtării lui Iliescu, PSD-ul nu a făcut nici un pas pe calea mult trâmbițatei reforme care ar fi urmat să curețe rândurile partidului de elementele corupte.

O reconstrucție a stângii politice este mai mult decât necesară, dacă luăm în calcul procentul ridicat de nemulțumiți față de actuala guvernare. O stângă de operetă însă riscă să avanteze aparația unor structuri politice de tip neolegionar sau anarhist.

Revenind la construcția polului social-democrat, prima întrebare la care trebuie răspuns este baza umană pe care ar urma să se sprijine acest demers. Fără nici o îndoială, o parte dintre liderii PSD, fără să se scindeze neapărat partidul, îi vor sprijini pe Iliescu și pe Petre Roman. O surpriză ar putea-o oferi gruparea tinerilor democrați din jurul lui Victor Ponta, care ar



putea sprijini formarea unui pol social-democrat.

Enache, Boda și Bobic

Un alt actor al noii construcții este reprezentat de Marian Enache, actualul președinte al Partidului Noua Democrație, fost consilier al lui Ion Iliescu, fost ambasador la Chișinău și, în fine, fost vicepreședinte al Alianței Pentru România.

O grupare interesată de proiect este cea a parlamentarilor independenți din Blocul Național Sindical, care, din câte se cunoaște, sunt manipulați de Costel Bobic, un om de afaceri contestat în anumite cercuri. Costel Bobic este fiul lui Marian Enache și cei doi au mai încercat un joc politic prin anii 2003-2004. În combinație se pare că este implicat și analistul politic Iosif Boda, la rândul său fost consilier al lui Ion Iliescu, ulterior ambasador în Elveția și vicepreședinte ApR.

Bătălia stângii

Undeva în umbră (ca de obicei) acționează pentru polul social-democrat omul tuturor combinațiilor din FSN, PDSR, PSD – Viorel Hrebenciuc – aflat în relații mai mult decât prietenești cu Costel Bobic.

Cel mai prudent actor se dovedește a fi până în prezent Ion Iliescu, conștient de faptul că un eșec al preconizatei construcții ar prezenta un final trist al îndelungatei sale cariere politice. Putem prognoza că în viitorul apropiat construcția

polului social va fi atacată dur dinspre PSD. Vârful de lance al atacurilor se vede deja cu ochiul liber, este Mircea

Geoană, conștient de faptul că reușita proiectului ar face din actualul președinte al PSD un actor de rangul doi, condu-

cerea noii formațiuni civice urmând să fie preluată de Ion Iliescu.

DEPARTAMENTUL ANALIZĂ



S.C. BLACK STARS

Măcelărie arăbească



Produce proaspete din vită, oaie, pui

CILEA MOȘILOR NR. 294
TEL.: 621.69.22

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.416.468;
0742.209.864

alerta_2005@yahoo.com

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SSP GUARD SERV SRL
Str. Blăjel nr. 2,
sector 3, București

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACȚIA:
Iulia Gorzo, Paul Cemea, Ștefan Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad, Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru, Dorel Moldovan, Dumitru Preda, Ștefan Teriș, Vicențiu Constantin

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design

TIPAR:
Cromoman SRL

dezvăluiri

Pentru că a „stricat“ afaceri de milioane de euro

Mafia încearcă să-l compromită pe Virgil Ardelean

Se dezvoltă un curent vicios în presa românească. În anumite contexte se stabilesc legături mai mult sau mai puțin demonstrabile între evenimente de interes pentru opinia publică. Astfel, informația este deturnată, iar atenția opiniei publice este îndreptată spre paliere care prezintă interes pentru cei ce declanșează și coordonează jocuri de influență și putere.

Dezinformare și manipulare

Din păcate, în România numărul consumatorilor de presă este în permanentă scădere, ceea ce face ca media scrisă să fie digerată în special de intelectualitate, mediul de afaceri, clasa politică și, evident, de lumea informațiilor și pătura academică. Exact aceste segmente constituie motorul societății. A acționa asupra lor prezentând false adevăruri sau adevăruri falsificate reprezintă tehnica dezinformării și manipulării.

La începutul săptămânii trecute, un grup de cotidiene, aparținând aceluiași Controlor, în spatele căruia stă cel puțin un Super-Vizor, au publicat articole din care rezulta că reaprinderea scandalului privind stenogramele PSD ar fi fost gestionată de chestorul general Virgil Ardelean, directorul Direcției Generale de Informații a

Ministerului de Interne. „Vulpea“, cum este supranumit Virgil Ardelean, ar fi reușit, conform acestor surse, să pună mâna, în 2004, pe două dintre înregistrările de la ședințele conducerii PSD, lansându-le pe piața media, prin intermediul internetului. Precizăm că grupul de cotidiene „Ziua“, „Gardianul“, „Averea“ și „Cotidianul“ s-au referit la ultimele stenograme semnate „Mihai Eminescu“.

„Calomniati, băieți, calomniati, ceva tot va rămâne!”

Cu alte cuvinte, șeful unui serviciu secret a cărui principală atribuție este pătrunderea informativă în mediile crimei organizate este acuzat de implicare directă în jocurile politice dintre putere și opoziție.

Avem curajul să afirmăm cu toată responsabilitatea că această acuzație este o aiureală care nu merită comentată. Dar, pentru că pasul a fost făcut și se cunoaște zicala „calomniati, băieți, calomniati, ceva tot va rămâne“, vom încerca să pătrundem în spatele scenei, în culisele scenariului prezentat opiniei publice.

Direcția Generală a MI, fie că se recunoaște, fie că nu, a dat câteva lovituri serioase mediilor crimei organizate. Rezolvarea dosarelor „Clanul Cămătarilor“, afacerea „Grena-



dierul“, distrugerea grupului mafiot „Gemenii“, eliminarea din sistem a mai multor polițiști corupți, acțiunile pe linia com-

baterii traficului de droguri și a vameșilor necinstiți, arestarea lui Suci Chioru, care pregătea un atentat terorist, sunt doar câteva dintre acțiunile pentru care Virgil Ardelean este temut în anumite medii sau grupuri de interese.

Tentative de compromitere

Faimoasele noastre grupuri de interese au pătruns de mult în clasa politică, în mass-media, în cercul VIP-urilor. Ne temem că cei care au aruncat pe piața mediatică teza implicării lui Virgil Ardelean în scandalul stenogramelor PSD au fost la rândul lor dezinformați de către profesioniștii ai unor astfel de jocuri și folosiți pe post de curia de transmisie.

Nu putem exclude posibilitatea ca sursa care l-a contactat pe unul dintre liderii grupului de presă să facă parte din Direcția Generală de Informații a MI, fiind poate un apropiat, actual sau fost, al chestorului Ardelean.

În urmă cu doi ani de zile s-a mai încercat o acțiune de compromitere a lui Virgil

Ardelean prin intermediul presei de către un grup de foști ofițeri de la fosta UM 0215. Din anumite motive, această acțiune a eșuat, dar tentativele de compromitere a lui Ardelean nu s-au oprit. Un consilier al generalului Talpeș a lansat în presă o scrisoare deschisă, prin care Ardelean era acuzat că ar coordona acțiuni de poliție politică. Pe cine deranjează în momentul actual Virgil Ardelean și direcția pe care o conduce? Cine dintre cei deranjați dispune de suficientă influență și abilitate pentru a produce și a face să circule în cotidiene centrale o astfel de informație?

Gheară sau Hrebe?

În atenția DGI a MI este faimosul Nicu Gheară, care nu face nici un secret din dușmănia pe care o poartă chestorului Ardelean. Stabilit în Spania, apărând foarte rar în România, Nicu Gheară a fost implicat într-un scandal, oamenii săi de pază depistând și blocând o mașină a filajului care îl urmărea pe patronul complexului Europa. Cu această ocazie, Gheară a afirmat că ar fi fost

urmărit din ordinul chestorului Ardelean.

O altă persoană despre care se spune că ar fi în atenția DGI este Costel Bobic, om de afaceri din anturajul lui Viorel Hrebenciuc, considerat cu ani în urmă de Sorin Roșca Stănescu ca agentul secret personal, infiltrat în mafia PSD-istă. Puțin probabil ca directorul DGI să nu fie informat asupra grupului de presiune care doarește să-l compromită. Ce putem constata, cel puțin din declarații publice, este faptul că în anumite cazuri acțiunile de compromitere reușesc. Fostul ministru de Finanțe Ionuț Popescu a fost demis ca urmare a diligențelor secrete întreprinse de mafia vămilor, care se simțea amenințată și a acționat, se spune, la vârful PNL. Probabil că vor urma noi atacuri împotriva lui Virgil Ardelean, mai ales că Nicu Gheară ar fi transferat anumite afaceri, să le spunem discrete, unor întreprinzători despre care vom vorbi în numărul viitor.

GEORGE DORŃI
SORIN V.
TEODORESCU



investigații

Șmenul de la colțul străzii

Mii de persoane din țara noastră își duc traiul de zi cu zi din „șmenuală”. Sunt cei pe care trupele de hip-hop îi prezintă a fi „lumea de după blocuri”. Metodele pe care le folosesc cei mai de jos reprezentanți ai lumii interlope sunt variate și evoluează în timp, o dată cu tehnologia, cu vremurile și cu concepțiile oamenilor. Ba chiar se poate vorbi de o modă a metodelor folosite. Nostalgicii folosesc ceea ce au învățat cu mulți ani în urmă, chiar dacă majoritatea potențialelor victime au pățit-o cel puțin o dată sau măcar au auzit de respectivul mod de operare, ceea ce înseamnă că e mai puțin probabil să se „frigă” din nou. Tinerii, ca și cei mai noi în bransă, folosesc metode „moderne”, inventate sau importate de cei care au operat prin țări din Occident. Fiecare dintre noi a căscat gura, cel puțin, în cazul în care nu a pierdut și bani, la alba-neagra, fiecare a fost rugat să cumpere, la colț de stradă, un inel sau un ghiul „dă aur curat, să moară mama”, fiecare a văzut hoții de buzunare „la muncă”, prin autobuze sau tramvaie, iar foarte mulți au realizat brusc faptul că portofelul sau banii, sau lucruri de valoare nu mai sunt asupra sa și nu știu de ce. Mai grav este că de cele mai multe ori dăm cu mâna noastră banii, convinși fiind că șmenarul din față este o persoană inofensivă care are, în mod evident, doar intenții bune. Nu degeaba înșelătoria este pe unul dintre primele locuri în topurile polițienești referitoare la motivele plângerilor făcute de cetățeni.

Lozul norocos

Este bine cunoscută păcăleala denumită „lozul”. Prin anii '80, când jocurile de noroc erau cu desăvârșire interzise, întreprinzătorii de la colț de stradă inventaseră o metodă prin care reușeau să golească buzunarele naivilor care riscuau să parieze pe conținutul unui loz. Totul se baza pe simplul pariu pe sume mici, dar care creșteau pe măsură ce „norocosul” care intra în joc câștiga mai mulți bani. Escrocii care foloseau această metodă lucrau în echipe. Făceau pariuri fictive între ei și îi îndemneau pe cei prezenți să participe. La început, miza era o sumă mică, iar lozul ieșea întotdeauna necâștigător, pentru ca jucătorul să continue să parieze. Când miza creștea, șarlatanul scotea lozul câștigător, iar jucătorul de ocazie pierdea instantaneu tot. Treptat, acest gen de păcăleală a dispărut, în urma apariției jocurilor de noroc legale.



Italianu' și bijutieru'

Cele mai des întâlnite și mai ingenioase infracțiuni de acest gen sunt cele realizate prin metodele „șmen” și „italianu’”. Denumirile sunt împrumutate din limbajul de stradă, acolo unde are loc acest tip de escrocherie. Metoda „italianu’” este, pe cât de ingenioasă, pe atât de păgubitoare. Unul dintre escrocii își umple degetele de la mâini și gâtul cu bijuterii auri, apoi, într-o italiană stricată, își agață victimele. Povestea este de cele mai multe ori aceeași: italianul e turist, și-a lovit mașina în România și are nevoie de bani să o repare și să plătească spitalizarea surorii sale rănite în accident. El e dispus să își vândă toate bijuteriile „din aur”, o cantitate impresionantă, pentru 300-400 de dolari. Dacă victima mai are dubii, intră în scenă partenerul escrocului. El vede scena, se antrenează în discuție, se declară bijutier și chiar se oferă să testeze autenticitatea aurului cu o substanță pe care „întâmplător” o are în buzunar. După ce bijuteriile „se dovedesc” a fi din aur de calitate, falsul bijutier se oferă să le cumpere. Primul client, care a prins încredere, cade în plasa infractorilor și se zbate pentru

întâietate, pe care o și câștigă, după o scurtă opoziție mascată a „bijutierului”. Astfel, el rămâne fără bani și cu un pumn de tinichele strălucitoare.

Metoda „Maradona”

Metoda „Maradona” este o combinație de infracțiuni, cum ar fi înșelăciunea și uzurparea de calități oficiale. Folosindu-se de documente false, de regulă ale poliției, anumiți indivizi acostează persoane, mai ales turiști străini, sub pretextul verificării actelor și a sumelor de bani deținute. O dată ajunși în mâna lor, banii fie vor fi luați – invocând plata unor amenzi sau faptul că banii sunt falși – fie vor fi înapoiți, însă după ce au fost sustrate sume considerabile. Principalele locuri de acțiune a „maradoniștilor” se regăsesc în zona centrală a marilor orașe, pe șoselele de centură și drumurile de intrare și la ieșirea din țară. Din cauza faptului că timpul cât „operează” acești infractori este scurt, cei înșelați nu rețin foarte bine semnalmentele autorilor, iar, uneori, nu dau curs solicitărilor adevăraților polițiști de a efectua toate actele procedurale pentru identificarea și tragerea la răspundere a infractorilor. Turiștii trebuie să știe că nicio-

dată un adevărat polițist nu le va cere banii pentru verificări, spun polițiștii. Din nefericire, foarte mulți, luați repede de către escrocii, cad în plasa acestora.

Export de ingeniozitate românească

Metoda „Maradona” a ajuns și în Italia, dusă acolo de un român, care se deghiza în colonel de carabinieri și inspecția unității militare. Victor Ghelase, în vârstă de 37 de ani, a fost arestat în Italia pentru că pretindea a fi colonel de carabinieri. El se îmbrăca în uniformă și vizita unitățile militare situate la periferia Romei, recomandându-se drept locotenent-colonelul Ovidio Del Monte

din cadrul Grupului de Intervenții Speciale (GIS). Românul Victor Ghelase participa de asemenea la cazarmii sau în alte instituții ale armatei și se angaja în discuții cu oficialii italieni, colecționând cărțile de vizită ale interlocutorilor pentru a dovedi cu altă ocazie că este cunoscut și are relații. Polițiștii erau de mai multe luni pe urmele impostorului care se folosea de unele privilegii ale militarilor de rang înalt, cum ar fi accesul gratuit la sala de forță sau la diferite spectacole. „Cariera militară” a lui Ghelase s-a sfârșit în timpul unei „inspecții” la o unitate din orașelul Velletri, regiunea Lazio. Comandantul unității, având gradul de căpitan, și-a dat seama, în urma discuției cu „locotenent-colonelul”, că nu are de-a face cu un superior ierarhic.

Alba-neagra, taxă pe prostie

Despre celebra metodă s-au dat detalii peste detalii, atât în presă, cât și în avertizările făcute de polițiști. Cu toate acestea, specialiștii acestui așazis joc de noroc, în realitate o înșelătorie bine pusă la punct, reușesc să găsească, în continuare, zeci și sute de fraieri pe care să-i lase lefteri. Aceștia sunt atrași de complicitățile mânăitorilor celor două bucăți de material colorat atât de diferit. Complicitățile, care se dau simpli jucători, reușesc să „câștige” sume mari de bani, fără să depună nici un efort. Mai mult decât atât, fac diferite semne pe discul „câștigător”, astfel că pare imposibil de pierdut. „Fraierul” care face jocurile se uită în altă parte, totul arată că pentru privitorii a venit, în sfârșit, ziua norocoasă. La primele două-trei trageri, această părere se confirmă. Este momentul pentru lovitura cea mare, care va face ca omul să plece acasă cu buzunarele pline. Doar că jucătorul pleacă, invariabil, cu buza umflată și fără banii pe care-i avea la el. Unii încearcă să protesteze, dar ajutoarele șmenarului îi explică, mai mult sau mai puțin frumos, că ar fi

timpul să se care, dacă nu vrea să ajungă la spital. Unii învață din experiența respectivă, alții continuă să umple buzunarele escrocilor. Taxă pe prostie, într-adevăr!

„Hoțul drăgăstos”

Este numele sub care era cunoscut de polițiști Pavel Furo, domiciliat oficial în Găești, dar care a bătut țara în lung și în lat, reușind, prin modul său de operare, să trăiască în lux și să se poată lăuda că este „un om umblat”. Borfașul îl lua, pur și simplu, în brațe pe cel care urma să devină viitoarea sa victimă, chipurile, prietenește, sub motivul că ar fi buni prieteni – pentru ca, după ce portofelul și celularul și-au schimbat posesorul, să-și ceară scuze pentru confuzie și să dispară. Cu portofel și celular cu tot. Ulterior, metoda sa a fost adoptată și de alți „confrăți”, cu tot cu nume: „hoțul drăgăstos”. Mai este cunoscută și drept „metoda îmbrățișării”.

Chiar și una dintre legendele „Craiovei Maxima”, Rodion Cămătaru, a fost buzunărit de Furo prin aceeași metodă. În momentul în care fostul fotbalist ieșea din magazinul propriu, a fost abordat de hoț. „Ce mai faci, Cami?”, a întrebat Furo, strângându-l puternic în brațe și scuturându-l bine, ocazie cu care l-a „scuturat” și de 300.000 de lei și 3.600 de dolari. Însotitorul lui Cămătaru, Cosmin Purcaru, un alt fost fotbalist, a observat mișcarea hoțului și l-a demascat. Prins cu „măța în sac”, Pavel Furo și-a cerut scuze, a scos banii și i-a înapoiat lui Cămătaru. Nu înainte de a palma 500 de dolari, ca amintire de la un fotbalist mare.

Leții pentru turiștii străini

Pentru străinii care ne trec granița, un tur prin România este o experiență de neuitat. De la o vreme, înainte de a ne vizita, turiștii primesc de la cunoscuții sau de la consulate un pachet anticorupție, în care li se zice ce este metoda „Maradona”, cum poți fi „șmenuit” în mijlocul Bucureștiului de domnul binevoitor care se oferă să te ajute, de ce e neinspirat să treci seara prin zona pitorească a Ferentariului sau să iei un taxi direct din stradă, fără comandă telefonică, de ce e bine să-ți ții banii în alt loc decât pașaportul, pe care trebuie să-l ții departe de cardurile bancare. Chiar și în Aeroportul Otopeni o voce caldă, ospitalieră, le spune turiștilor în trei limbi străine și în românește să nu-și lase bagajele nesupravegheate.

CLAUDIU DRĂN



anchetă

Autoproclamat șef al unui serviciu inexistent de informații al PD, George Enoiu își escrochează până și partidul propriu

A existat, există și va exista tentația unor cetățeni care trăiesc la marginea legii de a căuta o plapumă ocrotitoare prin intermediul partidelor politice. Ne referim la așa-zisii descurcări, care, cu un tupeu greu de înțeles de oamenii normali, reușesc să se înscrie într-un partid politic, să se facă utili (sau să dea această impresie), să cultive relații utile, iar în final să-și facă propriile lor jocuri.

Puțin probabil că vom găsi partide, formațiuni politice pe eșichierul actual care să ducă lipsă de astfel de oportuniști sau fripturiști.

Șef de serviciu cu liceul

Vă spune ceva numele de George Enoiu? Nu? Nici nu știți ce pierdeți. Domnul respectiv este vicepreședinte pentru imagine și documentare (!!) al organizației Partidului Democrat, sectorul 1, București. În anumite cercuri se recomandă a fi șeful unei structuri informative paralele a PD-ului, afirmând că ar avea relații sus-puse, inclusiv la Cotroceni.

Respectivul personaj este născut în 1960 în comuna Țifești, județul Vrancea, și singurul act de studii pe care l-am găsit noi, în ceea ce îl privește, este o adeverință a Liceului Industrial de construcții din Focșani, prin care se adeverește că în iunie 1978 Enoiu George ar fi absolvit respectiva instituție de învățământ.

Știm că ar fi efectuat stagiul militar la trupele de securitate, fără să rezulte din cercetările noastre că s-ar fi înscris la vreo școală militară.

În anturajul mai-marilor

După revoluție, Enoiu și-a încercat norocul în afaceri, lucrând sau fiind chiar proprietarul unui bar din Focșani.

Apare în București, încercând fără succes să lingă clanțele Partidului România Mare, după care se înscrie în formațiunea politică a lui Ion Radu, fost viceprimar la Primăria

Generală a Capitalei, prilej cu care îl cunoaște pe Răzvan Murgeanu, actual viceprimar PD și președinte al organizației acestui partid din sectorul 1.

Reușește să intre sub pielea acestuia, dar, surprinzător, și în anturajul unor lideri politici cum ar fi Emil Boc, Sulfina Barbu, Blaga etc.

În vara lui 2004, un săptămânal recunoscut pentru acuratețea informațiilor furnizate, publică o notă din care rezultă că Enoiu și un redactor al publicației respective ar fi fost urmăriți de SRI în timpul unei întâlniri. Mai mulți ziaristi și ziariste de la Evenimentul Zilei și Cotidianul se întâlnesc de altfel cu Enoiu și s-ar putea să-l considere șeful structurii informative a PD-ului,

Ei bine, dacă tot te prezinți și ești crezut a fi șeful unui serviciu de informații paralel, de ce să nu profiți?

Câți cetățeni nu sunt în București, sau în țara asta, care au diferite solicitări la autoritățile locale și centrale? Nu este normal să solicite sprijin de la șeful structurii informative a PD-ului, partid de guvernământ, care ține cuțitul și furculița?

Astfel, cetățeanul israelian Ghidi l-a onorat pe domnul George Enoiu cu suma de 4.500 de euro pentru obținerea unui spațiu comercial de la Primăria Capitalei.

Un comisar-șef (!) de la IPJ Constanța l-a plătit pe George Enoiu cu suma de 3.000 de euro pentru a-și păstra funcția de conducere.

Un cetățean în vârstă de 65 de ani, pe nume Pălărieru, l-a plătit (șpaguit) pe Enoiu cu suma de 2.000 de euro pentru a-i obține o casă de la Primăria Sector 1.

Un cetățean german, Michael Hoffman, a fost păcălit cu suma de 2.500 de euro sub pretextul că i se va înlesni obținerea unor spații comerciale în zona Podul Mărășești.

Un cetățean arab, Nasser, a fost păgubit cu suma de 300 de euro pentru obținerea unei autorizații de parcare pe Șoseaua Mihai Bravu.

Fură chiar și din PD

Culmea, Enoiu a băgat mâna chiar în pușculița PD-ului Sector 1, unde i-a cerut secretarei organizației, Mioara Frăsineanu, suma de 13 milioane de lei vechi, bani pe care femeia naivă presupunem că i-a oferit din cotizațiile lunare ale membrilor de partid.

PD-ul și-a făcut portdrapel din lupta împotriva corupției. Ne întrebăm dacă nu cumva pentru anumiți lideri (Enoiu nu putea acționa singur) corupția are culoare politică, alta decât culoarea orange.

GEORGE DORŢI



structură care este de prisos să afirmăm „este sublimă,

dar lipsește cu desăvârșire“.

Acest lucru nu înseamnă că Enoiu nu încearcă să plaseze informații în dreapta și în stânga, inclusiv președintelui Băsescu, prin intermediul unui ofițer SPP, pe care îl considerăm un găgăuță, dar, cunoscându-i situația familială, nu îl nominalizăm.

Șpagă după șpagă

Vă veți întreba de ce abordăm un astfel de subiect? În toate partidele mișună tot felul de frustrați, de excentrici, de mitomani. De ce ar face PD-ul excepție? Pentru că, definind cu obstinție un lucru ca fiind real, acesta devine real, prin consecințele definirii sale ca fiind real.

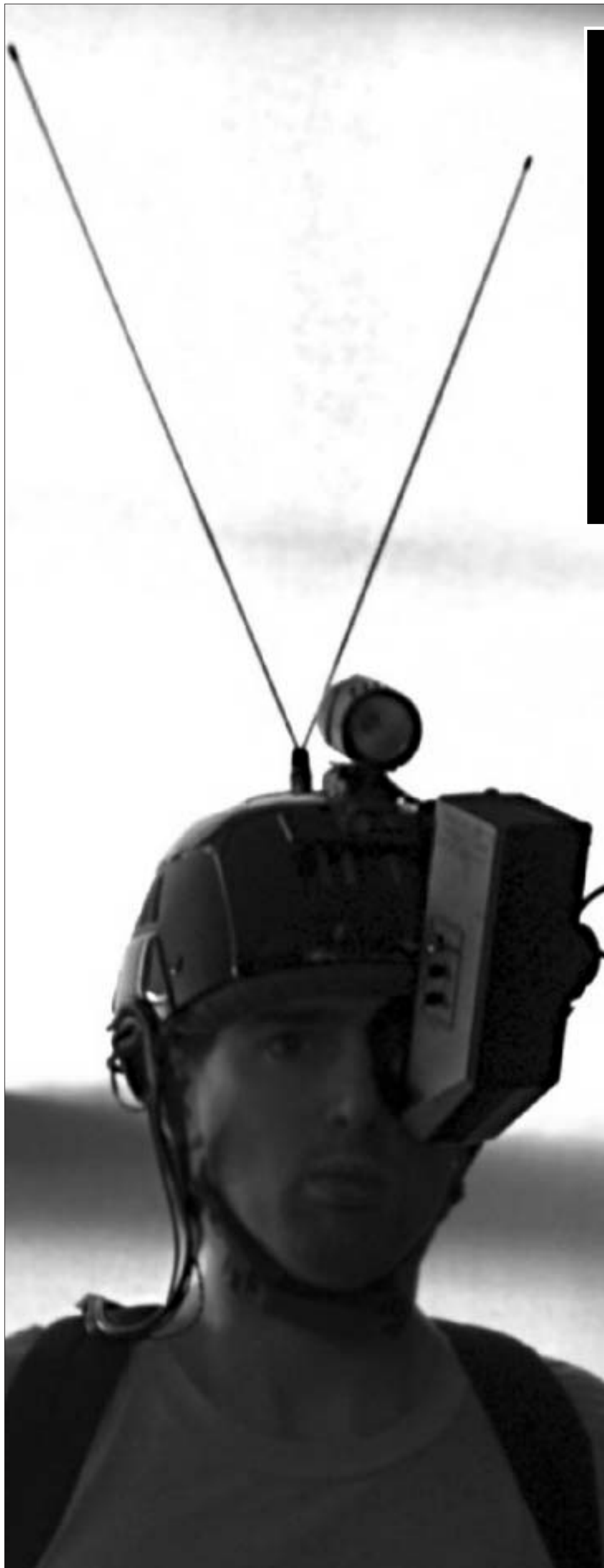
Inclusiv un general al armatei române în rezervă a declarat că Enoiu i s-a prezentat ca fiind șeful structurii informative a PD-ului, fapt ce demonstrează un tupeu dincolo de limitele bunului-simț.



Certificatul de studii al unui mare lider politic

top secret

Agenții noștri ilegali – adevărații 007 (IX)



Retragerea din misiune era un avertisment foarte serios pentru ofițerul instructor și întreaga echipă care asigurase timp de 5-6 ani pregătirea ilegalului. Avertismentul se transmitea însă, indirect, până la vârful Centralei de spionaj, căci semnalul de roșu sau altfel spus „pericol 0“ presupunea nu doar un simplu „pericol de linie“, ci o gravă greșală în întreg sistemul de pregătire. Se greșise sigur undeva în verificări, dar poate și în modul de selecție al ilegalului.

Completarea datelor informative

Într-o asemenea situație nu se mai ținea cont de nici una dintre calitățile ilegalului sau de eforturile comune ale acestuia și ale ofițerului instructor, cu toată echipa care participase indirect la tot procesul de pregătire. Un singur grăunte de nisip strecurat în mecanismul desfășurării misiunii strica tot sistemul, îl bloca și obliga toți factorii de conducere din Centrală să aprobe clasarea întregului dosar, trecerea lui în arhiva I, adică „studiu documentar“ pentru viitorii „elevi“. Ofițerul ilegal se întorcea în țară și era ținut un timp într-o casă conspirativă, unde scria din amintiri tot ce făcuse în misiune, etapele prin care trecuse până să ajungă în spațiu, momentele întâlnirii cu organele de contrainformații din țările de tranzit și lagărul de transfugi, modul în care fusese anchetat, descrierea locațiilor, a anchetatorilor, programul de lucru, maniera în care se desfășurau anchetele etc. Pentru Centrala de informații și pentru ofițerii instructori din Centrală, raportul pe care îl întocmea ilegalul era

deosebit de important, căci devenea bază de studiu și documentar pentru completarea datelor informative viitoare despre tot ce ținea de acțiunile contrainformative ale inamicului, partener de concurență pentru toți angajații Centralei. Ce date puteau fi mai sigure despre tot ce ținea de munca de contrainformații a adversarului dacă nu cele trăite de un ilegal, de un om din propria Centrală de spionaj și care fusese efectiv în spațiul adversarului, se întâlneau direct cu el, fusese anchetat de el, se confruntase cu modul de viață occidental, cu tot ce ținea de organizarea vieții, modul de trai și de gândire, legislație, morală, religie?

„Reciclarea“ tuturor cunoștințelor

Era într-adevăr o modalitate concretă de a studia viața adversarului, dar nu cea mai dorită, căci retragerea din misiune a unui ilegal era de fapt un eșec și nu o victorie. Datele culese de ilegal serveau acum doar pentru completarea unor studii de spațiu și nicicum pentru ce interesa misiunea din care eșuase într-un mod stupid, dintr-un joc al întâmplării, o întâmplare dureroasă și de nereparat. Era evident că nimeni nu o dorise, dar din ea trebuiau trase chiar și cele mai mici foloase, fie ele și documentare.

După întocmirea raportului, ilegalul trecea printr-o fază de „reciclare“ a tuturor cunoștințelor acumulate în perioada de pregătire. Toată pregătirea o făcea, în continuare, tot cu ofițerul instructor. Din când în când aveau loc unele ședințe de analiză de stadiu, la care participa, de obicei, șeful ofițerului instructor. Cu această ocazie se

revenea la întreaga activitate desfășurată de ilegal în spațiul în care fusese trimis în misiune. Se analizau toate etapele prin care trecuse și se insista asupra acelor elemente de documentare legate de metodele folosite de organele de contrainformații adverse pentru identificarea unor eventuali spioni intrați în spațiul lor de competență.

Concomitent cu pregătirea ilegalului retras din misiune, în Centrala de informații se făceau analize profunde și detaliate în legătură cu acei factori obiectivi, dar mai ales subiectivi, care contribuiseră la deznodământul nedorit al ilegalului. Eșecul unui ilegal, fie că era cauzat de o întâmplare stupidă, ca aceea a recunoașterii, fie că era de altă natură, constituia o bilă neagră, foarte grea și usturătoare, nu doar pentru ofițerul instructor care-l pregătise pe ilegal, dar și pentru toți șefii acestuia pe linie ierarhică. Regulile Centralei de informații erau foarte stricte în aceste cazuri, iar verificările care urmau să fie făcute implicau un întreg sistem al muncii de informații. În raportul de cauzalitate creat de retragerea din misiune a ilegalului se pleca de data aceasta nu de la cauză la efect, ci invers, de la efect la cauză.

Nu întâmplare, ci greșală

Schimbarea raportului de cauzalitate presupunea nu doar studierea tuturor materialelor de verificare informativ-operative proprii și ale altor organe de filaj, investigații și de tehnică-operativă din perioada de pregătire a ilegalului, dar mai ales modul în care o parte dintre elementele de interes operativ fuseseră verificate și ținute

top secret



sub control informativ după plecarea acestuia în misiune. Aici era de fapt cheia unui mister care, la prima vedere, putea să pară o simplă întâmplare. La o analiză mai profundă, însă, coincidența aparentă a recunoașterii ilegalului de către cineva la câteva sute sau mii de kilometri de țară nu mai era o întâmplare, ci o greșală. O greșală dintre cele mai periculoase, și nu doar cu caracter subiectiv, ci mai ales obiectiv. O greșală care putea fi prevenită dacă factorii de răspundere din Centrala de informații continuau să țină sub control operativ acele persoane care prezentau un „pericol” posibil pentru ilegalul plecat în misiune externă. Ar fi, bineînțeles, o mare greșală să se afirme că ofițerul instructor neglija categoria acestor persoane.

Categoria acestor persoane era una specifică și era deja conturată încă dinaintea plecării ilegalului. Ofițerul instructor era conștient de faptul că întotdeauna factorul uman îi putea crea surprize ilegalului, nu doar în perioada de pregătire din țară, când verificările erau mai simple, iar riscul era cu mult mai mic.

În cei 5-6 ani de pregătire a ilegalului, verificările care se făceau însumau uneori sute sau chiar mii de persoane pe care acesta le cunoștea sau care îl cunoșteau pe el, pe situația sa reală, persoane care aveau însă la rândul lor o evoluție socială, profesională sau demografică proprie. Unele îi erau rude, altele prieteni, colegi de serviciu,

de anturaj sau de alte interese. Pe unii îi cunoștea mai mult, pe alții mai puțin, iar unii îl cunoșteau în aceeași măsură.

În raportul reciproc al cunoașterii, mai ales fizice, existau, bineînțeles, elemente care puteau fi schimbate în timp, fie în mod natural, fie intenționat. Dar, oricât de mult am încerca să modificăm ceva din fizicul unei persoane, rămân și elemente personale definitorii, care ne trădează, mai ales pentru acele persoane care ne cunosc foarte bine și au o memorie vizuală foarte bună. În asemenea situații, chiar și cel mai bun actor, dacă este recunoscut de o asemenea persoană, o va scoate greu la capăt. Singura modalitate de a preveni o asemenea situație rămâne astfel atât în sarcina ofițerului instructor, dar și a ilegalului.

„Surprize neprevăzute”

Pentru ofițerul instructor, prevenirea unor asemenea situații și implicat a deznodământului care apare ca efect direct se face printr-un complex de măsuri informativ-operative care începe încă din perioada de pregătire în țară a ilegalului, dar continuă mai ales după plecarea acestuia în misiune externă, când pericolul deconspirării sale devine într-adevăr iminent datorită unei simple întâmplări scăpate de sub control.

Aparent, acest control este simplu, în realitate însă este o povară permanentă, de care ofițerul instructor nu scapă, poate până la retragerea ilegalului din

misiune sau până la trecerea sa într-o altă activitate a muncii de informații. Greul începe din perioada verificărilor asupra întregii categorii de persoane care îl cunosc pe viitorul ilegal pe situația sa reală, perioadă în care ofițerul instructor întocmește, separat, un dosar informativ cu acele persoane din cercul intim al ilegalului, cerc în care include rudele, prietenii apropiați, colegii și orice alte persoane care, după plecarea ilegalului în misiune externă, pe o altă identitate decât cea reală, nu-l mai pot contacta niciodată. Orice asemenea contact constituie pentru ilegalul aflat în misiune un pericol imens, care va afecta nu doar misiunea, dar și relațiile diplomatice cu statul respectiv și întreaga perioadă de pregătire, oricât de natural și sincer ar fi el. În majoritatea cazurilor, asemenea contacte întâmplătoare într-un spațiu extern cu ofițerul ilegal sunt prevenite printr-un control informativ asupra tuturor persoanelor pe care ofițerul instructor le-a punctat ca fiind posibile de „neprevăzut” și de „surprize neprevăzute”. Analiza și verificările pe care ofițerul instructor le face în legătură cu situația concretă a fiecăreia dintre aceste persoane reprezintă pentru el o garanție a succesului ilegalului pe o nouă identitate sau o premiză subiectivă a unui eșec deliberat, dar de nepermis în munca de informații externe.

(va urma)

SORIN V.
TEODORESCU

Atac la dezinformare!

Un cotidian care afirmă că nu iartă pe nimeni dezvoltă, de o bună perioadă, o campanie împotriva consilierului guvernamental Dumitru Saitoc de la Ministerul Economiei și Comerțului condus de Codruț Șereș. Printre ineptiile debitate este de remarcat „senzaționala” dezvăluire că dl Saitoc ar fi fost, în anii '80, subofițer de securitate. Saitoc chiar a lucrat în Securitate, la USLA, fiind puternic implicat în acțiunea de combatere și descurajare a terorismului pe teritoriul României, dar nu ca plutonier-major, ci ca ofițer superior.

În ceea ce privește afacerile de care este acuzat, dacă publicația lui Tender și a fraților Iancu începe să dea lecții de moralitate, chiar avem probleme în presa românească.

Nu suntem partizanii atacurilor între ziariști, nici ai reglărilor de conturi, nici ai șantajelor de presă. În același timp, nu înțelegem de ce cotidianul respectiv acordă credit unei surse celebre în lumea presei prin ponturile pe care le vinde, oriunde și oricând, cu o singură condiție: să iasă un ban. Și dacă nu se poate „un ban grămadă”, măcar de-o ciorbă de burtă.

GEORGE DORA
SORIN V.
TEODORESCU



Ultima întâlnire cu Agentul A007 (VI)



M-am îndepărtat la circa 100 de metri de „semafor“ și mi-am scos un ziar, pe care am început să-l răsfoiesc.

Eram totuși curios să-l văd pe prietenul meu, chiar de la distanță. Urmăream „semaforul“ și traseul către el. Dacă-l vedeam pe ilegal, și știam sigur că-l voi vedea, îi făceam cu această ocazie și un contrafilaj.

„Semaforul“

După câteva minute a apărut, cu mersul lui lent, sigur pe el, calm și visător. A trecut pe lângă „semafor“ ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu o singură și nepăsătoare privire a observat semnalul meu, apoi și-a continuat drumul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Eram foarte sigur că a înțeles semnalul meu și-i urmăream mimica feței. Nu trăda nimic din calmul care știam că-l caracterizează. A mai făcut câțiva pași, apoi s-a îndreptat spre un magazin din apropiere. După circa 10 minute a ieșit cu o plasă în mână, plină cu diverse cumpărături. Așa îl învățasem, și-mi respecta toate elementele de la cursul cu „semaforul“.

În materie de spionaj, „semaforul“ este un mijloc secret al muncii de informații, specific unor întâlniri dintre două sau mai multe persoane, de obicei agenți secreți sau agenți de legătură. „Semaforul“ nu este un loc de întâlnire propriu-zis. „Semaforul“ este doar un loc de semnal, în care, sau la care fiecare dintre cei care urmează să realizeze ulterior întâlnirea directă lasă un „semn“, un

semn care pentru ei are un cod, o semnificație din trecutul foarte apropiat, din prezent sau de viitor. Codul poate fi de genul: „nu ne mai putem vedea, am avut filaj“, sau „nu am materialul la mine“ sau „amânăm întâlnirea cu 10, 20 sau 48 de ore, în același loc stabilit“ etc. Fiecare dintre cei doi agenți trebuie să cunoască foarte bine semnificația codului, pentru a nu da naștere la nici un fel de interpretări greșite, suspiciuni sau chiar sentimente de teamă pentru viitoarea întâlnire.

Semnele deveneau coduri

La „semafor“ nu se fac decât semne și nimic altceva. Se interzicea cu desăvârșire lăsarea unor materiale compromițătoare, oricât de banale ar fi fost. Semnele erau cât mai simple și constau de obicei în materiale, obiecte simple, pe care oricine le putea abandona pe stradă, într-un colț de perete, lângă un stâlp, un coș de gunoi, lângă o mașină parcată aiurea și abandonată, lângă grătarul de la ușa unei locuințe, lângă un copac, o bancă din parc etc. Existau reguli foarte stricte asupra „semafoarelor“ și a semnelor care deveneau coduri și ele trebuiau respectate tabu, căci semnificația lor putea avea consecințe dintre cele mai serioase sau mai grave. Ca și „semaforul“, „afișierul impersonal“ făcea parte tot din mijloacele muncii de informații și avea aceeași importanță în realizarea unei întâmplări secrete dintre doi agenți ai ace-

luiși serviciu de informații sau chiar diferite.

Și la „afișierul impersonal“ se foloseau aceleași semne, care deveneau coduri pentru toți cei care le făceau sau doar le citeau.

Întâlniri secrete

Alegerea locurilor care deveneau „afișiere impersonale“ sau „semafoare“ era destul de dificilă și era, de obicei, sarcina ilegalului și foarte rar a celui alt agent care urma să realizeze un contact impersonal cu ilegalul.

Una dintre sarcinile pe care le avea ilegalul, o dată ajuns în „spațiul de lucru“, era să-și caute, să puncteze și să realizeze două sau mai multe asemenea mijloace secrete necesare unor viitoare întâlniri cu ofițerii din centrula de informații sau cu alți agenți din legătura sa proprie. Ilegalul își putea alege asemenea locuri fie în localitatea în care domiciliu, fie într-o localitate apropiată, fie chiar în alt spațiu, în altă țară. Era cu atât mai bine, cu cât el alegea și i se aprobau mai multe asemenea locuri pentru a deruta și mai mult organele de contrainformații din spațiul respectiv care l-ar fi avut eventual sub observație, studiu sau chiar l-ar fi urmărit. Într-o asemenea situație, deruta ar fi fost și mai mare, șansele acestora de a mironi ceva ar fi fost și mai mici, iar succesul realizării unor întâlniri secrete pentru ilegal ar fi fost asigurat din start.

(va urma)

SORIN V.
TEODORESCU



dosar

Salvați Vama Veche

...de mizerie, corupție și ilegalități (III)

„Aici eu sunt Dumnezeu și am făcut și voi face în continuare ilegalități...“. Este oare cazul să-l mai cităm și altfel pe primarul Urdea Nicolae Iustin din comuna Limanu, județul Constanța, cel care conduce ca edil destinele oamenilor din cele patru localități (Limanu, Hagieni, 2 Mai și Vama Veche) ce compun comuna Limanu?

Meci de mii de m², făcuți cadou

Noi credem că o asemenea carte de vizită este suficient de sugestivă pentru acest gen dictatorial de a-i „respecta“ pe cei care, prin voturile lor, și-au exprimat încrederea, nemeritată de altfel, într-un viitor lider politic, dar mai întâi cetățean, primul cetățean al comunei, loc de frunte pe care acum majori-

tatea dintre ei regretă că l-au acordat. Regretă, pentru că încet, încet dl Primar și i-a înstrăinat, și cu bună știință, așa cum tot cu bună știință a înstrăinat ilegal și abuziv o mare parte din terenurile comunei, mai ales acele terenuri din 2 Mai și Vama Veche care zâmbeau de pe malul mării prietenilor săi, care nu sunt puțini. Nu sunt puțini nici prietenii cărora le-a acordat zeci de hectare de pământ, mai ales din intravilanul celor două localități, dar nici proprietarii locali reali pe care i-a deposedat abuziv de același pământ, încălcând grosolan legile nr. 1/2000 și 10/2001. Oamenii sunt profund indignați de modul în care primarul Urdea Nicolae Iustin le-a acordat ilegal, din terenul intravilan al comunei, peste 15.000 mp

fostului procuror șef al Parchetului Mangalia, Vizante, în prezent avocat al primăriei, precum și fostului secretar al Consiliului local al comunei Limanu, în prezent pensionar. Lui Boița Petrina, fost secretar al Consiliului Local Limanu i-a acordat 5.000 m², în intravilan, pe malul mării, lui Macovei Dorina 4.000 m², lui Ciobănel Ștefania 8.000 m², ambele funcționare în cadrul primăriei, în detrimentul celor care dețineau cu acte în regulă terenurile. La fel de grav este cazul cetățeanului rom Ciocârlan, din localitatea 2 Mai, căruia, pe baza unei legitimații de revoluționar atribuite pe căi oculte, i-a acordat 15.000 m² în localitatea 2 Mai, pe plajă, încălcându-se grav Legea 42/1990. Ulterior, o parte din teren i-a fost vândut tot d-lui prim procuror al Parchetului Mangalia – Vizante. Să fi fost oare întâmplător?

O mână spală pe alta...

Prietenia dintre dl Primar Urdea Nicolae și cei „improprietați“ peste bariera legii este justificată, însă. „O mână spală pe alta“ iar „prietenul la nevoie se cunoaște“, căci numai așa se justifică petele șterse din dosarele penale pe care edilul comunei Limanu le-a avut în ultimii doi ani. Ce detergent mai bun putea găsi domnul primar decât cel rezultat dint-o prietenie „sinceră“ și „curată“ cu un fost prim-procuror, prin mâna căru-



ia i-au trecut dosarele penale și care a avut un cuvânt greu de spus pentru organul de cercetare penală care a instrumentat cazul, oricât de gravă și de îndreptățită ar fi fost acuzația pe care i-au adus-o cetățenii comunei? Cum să nu-i acorzi ilegal 5.000 m² lui Boița Petrina, fost secretar al Consiliului Local Limanu, dacă în prezent a devenit avocatul primarului și împreună rezolvă toate matrapzăturile cu terenurile primăriei? Un asemenea „avocat“ te liniștește și te scoate din orice groapă, indiferent cât de adâncă ar fi și oricât de puternic ar fi mirosul faptelor pentru care ai căzut în ea.

Se strânge funia...

Pentru domnul primar Urdea Nicolae, relațiile de

„onoare“ cu mai-marii locali au fost și sunt mai importante decât problemele primăriei și interesele cetățenilor. În oala acoperită nu mai pătrunde nici musca și nici altă vietate. Ce mai contează bucatarul? Chiar dacă fiertura miroase, mizeria rămâne în propria bucătărie. N-ai treabă cu vecinii, fie ei de la poliția locală, de la Mangalia sau chiar de la județ, fie ei de la PNA sau chiar de la Prefectură. În concepția domnului primar Urdea disprețul și aroganța puterii pe care ți le dau banii și „prietenii“ înving orice barieră pe care ți-o impune legea și bunul-simț. Domnul primar a greșit însă, căci cetățenii comunei au simțit în ultimii ani că bunul-simț al alesului local s-a atrofiat enorm de mult, aproape că a dispărut.

A dispărut într-atât de mult încât i-a dezamăgit, iar problemele acumulate i-au făcut să aibă momente de pierdere a încrederii totale, nu doar în aleșii locali, dar și în instituțiile statului. Cetățeni simpli, dar cinstiți, cetățeni fără prejudecăți, dar domici de adevăr și de curățenie morală și civică, încrezători totuși în sloganurile politicianilor versați în campania electorală, dar neiertători și perseverenți în visul tuturor românilor – acela de a schimba o dată pentru totdeauna ceva în țara asta – mentalitatea noastră, o boală foarte veche pe care acest popor o suportă, necondiționat, de secole, dar de care este sigur că va scăpa.

(va urma)

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

Un grup de cetățeni din satul 2 Mai, comuna Limanu, județul Constanța, reclamă abuzurile grosolane ale primarului Urdea Nicolae Iustin și ale acoliților săi:

Neacordarea terenurilor cetățenilor conform Legii 1/2000 și 10/2001, dar în schimb s-au acordat terenuri extra și intravilan unor persoane străine de localitate care nu aveau nici un drept legal. Exemple:

- fostului procuror șef al Parchetului Mangalia și actual avocat Vizante
- lui Verdeș Ion, fost secretar al Consiliului Local Limanu și fost secretar al Consiliului Popular Limanu – actual pensionat
- lui Boița Petrina, actual secretar al Consiliului Local Limanu (5.000 m intravilan la malul mării fără ca cererea să fie depusă în termen)
- Dorinei Macovei – 4 ha
- Ștefaniei Ciobănel – 8 ha, ambele angajate la cadastru, care prin natura funcțiilor au schimbat parcelarea și i-au scos pe cetățenii în drept, mutându-i în alte sole ex.: Ioniță Ghe., Nazar Vasile, Dragomir Teodor etc.

Altor li s-a refuzat complet acordarea terenurilor în drept. Ex.: Podariu Virgil revendică 1.250 m intravilan cu cerere și acte depuse în termen, la data de 13.09.2000, Nr. 3242 pe Legea 1/2000.

Ba mai mult, a fost jignit și dat afară din birou de către Primar (practică folosită frecvent de domnul Primar).

A vândut pe malul mării, la 2 Mai, mai multe suprafețe de teren unor persoane din București și Germania, intrând și pe teritoriul domnului Podariu Virgil cu o suprafață de 273 m².

Domnului Dragomir Ion – fost deportat – nu i s-a acordat 38 ha. Toate anexele au fost întocmite și validate de Comisia Județeană, dar primarul nu a vrut să întocmească procesele-verbale de punere în posesie și cu ajutorul PSD-iștilor le-au radiat din anexă. Moștenitorul domnului Dragomir Ion (Dragomir Vasile – fiu) a fost agresat în câmp, fiind internat trei săptămâni cu certificat medico-legal, dar doamna Procuror Răzmeriță, fostă subalternă a domnului procuror Vizante, a mușamalizat totul.

Domnul Primar a atribuit terenuri în concesiune, dar cerem să se verifice cât a fost de legal. A înlăturat de la Primărie funcționarii incomozi (soții Cubanit).

Angajatul Primăriei Gh. Alexandru în funcția de șef serviciu Gospodărie locală (mâna dreaptă a Primarului) își construiește vilă în localitatea 2 Mai folosind muncitorii plătiți din ajutorul social de la Primărie.

Pe teritoriul localității 2 Mai este amplasat Șantierul Naval, dar foloasele sunt încasate de Primăria Mangalia.



Foto: Omni Press & Design

scurtcircuit

Clanurile care fac legea în București și împrejurimi

Despre lumea interlopă și capii ei se scrie, de obicei, în momentul în care Poliția realizează câte o acțiune de amploare sau când câțiva dintre ei ajung în fața instanței de judecată sau după gratii. Membrii lumii interlope se feresc ca dracu' de tămâie să povestească sau să ofere date despre mai-marii acestor clanuri. Motivul este foarte simplu: cei care încalcă omerta primesc pedepse cumplite, putându-se ajunge chiar la cea capitală. Este motivul pentru care „Alerta” a decis să prezinte o radiografie a acestei lumi prea puțin cunoscute. Trebuie menționat că o parte dintre cei prezentați sunt fugiți din țară sau au ajuns după gratii, ceea ce nu înseamnă însă că și-au pierdut puterea, influența sau că locotenenții lor nu se îngrijesc în continuare de bunul mers al „afacerilor”.

Sectorul 1

Clanul Gemenii, condus de Petrică cu frații lui, Sandu și Marian, Amet Metin, Gheorghe Nedelcu, clanul Bazin, clanul lui Piticul condus de Petre Vasile zis Piticul, Vasile Petre, Florin Petre zis Prințu, Zănoafe, Ion Marin zis Samir, specializați în recuperare, spargeri de locuințe atât în țară, cât și în străinătate, tâlhării, trafic de droguri și sechestrare de persoane.

Sectorul 2

Clanul Cristofor Duduianu format din frații săi Szegher, Zabar și Seif, și nepoții lor din clanul Belgienilor format din frații Mitrache – Sadoveanu,

Student, Nikson, Calea, clanul lui Secmar condus de Felix Măcelarul zis Secmar, clanul lui Costicuță și neamul lui Ciucă, compus din Marian și Elvis, gruparea Chiroaică, grupul Onică, condus de Ion Matei și grupul Botonică, format din frații Reget, specializați în trafic de carne vie, droguri, furturi din tiruri auto pe linia de centură a capitalei.

Sectorul 3

Clanul lui Fane Spoiturul, Gigi Boeru, Dacian, clanurile lui Zoicăreanu compus din Marian Boeru, Constantin Gigel, Stelu Tudor, și clanul Răducanu, condus de frații Mihai zis Mișu a lui Toma, Gigi zis Baciu

și frații Stan – Niculae și Florin, Lazăr Constantin din Titan, specializați în tâlhării, spargeri de locuințe, furt de lemn și furturi auto, fiind foarte violenți.

Sectorul 4

Cartierul Progresu – controlat de clanul Gruia, compus din Zamfir Gruia zis Foreman și Zamfir Regaster zis Jack, Alberto Zamfir zis Puiță, Viorel Zamfir zis Samir, Zamfir Geleareanu zis Mutu, Decian și Gruia Zamfir zis Gruisor, Stoian Florea zis Fănică Ursaru, clanurile Ștoacă și Ciampală și Năsturică, Anghel Ion zis Coco, Caran, specializați în cămătării, tâlhării, benzinari și furturi de și din auto, maradoniști.

Sectorul 5

Cartierul Rahova este controlat de clanul Duduianu Nicolae (Pian), nepotul său Kilimbar, Făgăraș, frații Fabian, Sofian, Vespasian, Fildeș, frații Cămătaru, Sile, Nuțu și Bebe, Nicu Mahăru, Dăncuță, Gheorghe Petre zis Renu, Ion Dumitru zis Biru, Aurică Iamandi zis Aurică Papuașu, Silviu Dudiță zis Fluturică, Calu și frații Pipu, specializați în cămătării, spargeri de locuințe, falsuri în acte, furturi, droguri și taxe de protecție.

Sectorul 6

Clanul Bucurenciu, clanul Zigotu, compus din Pană Ion zis Zigotu Mare și Ionel Feraru zis Zigotu Mic, Liderică (Vasile Domnu'), Bloju, Dorde, Iulian State, Sorin Stan, Adrian Nicolae zis Baluba, specializați în spargeri de locuințe, bănci și jafuri armate, sechestrări de persoane.

Comuna Snagov

Clanul lui Sache condus de Vasile Bran zis Sache, Grigore Vlad zis Jeparu și Buneo Octavian zis Tavi și frații Ghiularii, specializați în înșelăciuni

cu cecuri fără acoperire, furturi de animale, spargeri de case și autoturisme.

Comuna Balotești

Clanul lui Mielu, compus din Stan Marian, zis Chioru, Stan Gheorghe zis Terente, clanul lui Diamant condus de Dumitru Diamant și Dumitru Champi, specializați în spargeri de locuințe, furturi de lemn și animale.

Comuna Buftea

Clanul lui John, compus din Ionel Balcon, Nicolae Țicu și Ion Manea zis John, specializați în spargeri de conducte, tâlhării, furturi auto.

Comuna Mogoșoaia

Clanul lui Marin Ștefan zis Fănică, Marin Țeluș, Marin Vișan, Pucea, și Marin Olga, specializați în spargeri de case, tâlhării, trafic de droguri și arme.

Comuna Chitila

Clanul lui Vipale condus de frații Dan, zis Cucu, Elvis, zis Vipale, și Celică Ioniță, spe-

cializați în furturi de și din auto, tâlhării cu mână armată, jafuri pe linie de centură.

Comuna Cheajna și Roșu

Clanul lui Zigotu, compus din Iliuță Mirică, Marinel Marin, Dan Marian, specializați în spargeri de locuințe, bănci și jafuri armate.

Comuna Jilava

Clanul lui Gruia, compus din Zamfir Gruia zis Foreman, Ion Aron zis Aron a lui Zenoape, Marian Costache și Dragomir Floriceanu, specializați în cămătărie, tâlhărie, benzinari, furturi auto.

Comuna Tunari

Clanul Belgienilor format din frații Sadoveanu, Student, Nikson și Calea și clanul lui Doru compus din frații Gheorghe zis Bebe, Nicolae zis Amar și Leonard Dumitrașcu zis Lică, specializați în trafic de carne vie, droguri, tâlhării, spargeri de case și furturi auto.

Comuna Afumați

Clanul lui Secmar, Mitrache Gheorghe zis Ferdinand, Marian Gheorghe zis Marian Nebunu, Gheorghe Dan zis Deșeu, specializați în trafic de droguri, proxenetism, furturi auto și droguri.

Comuna Găneasa

Clanul Zoicăreanu, clanul Răducanu și frații Stan, specializați în tâlhării, furturi auto, furt de lemn și spargeri de locuințe.

Comuna Brănești

Clanul lui Stan compus din Constantin, Emil și Filon, specializați în tâlhării și furturi.

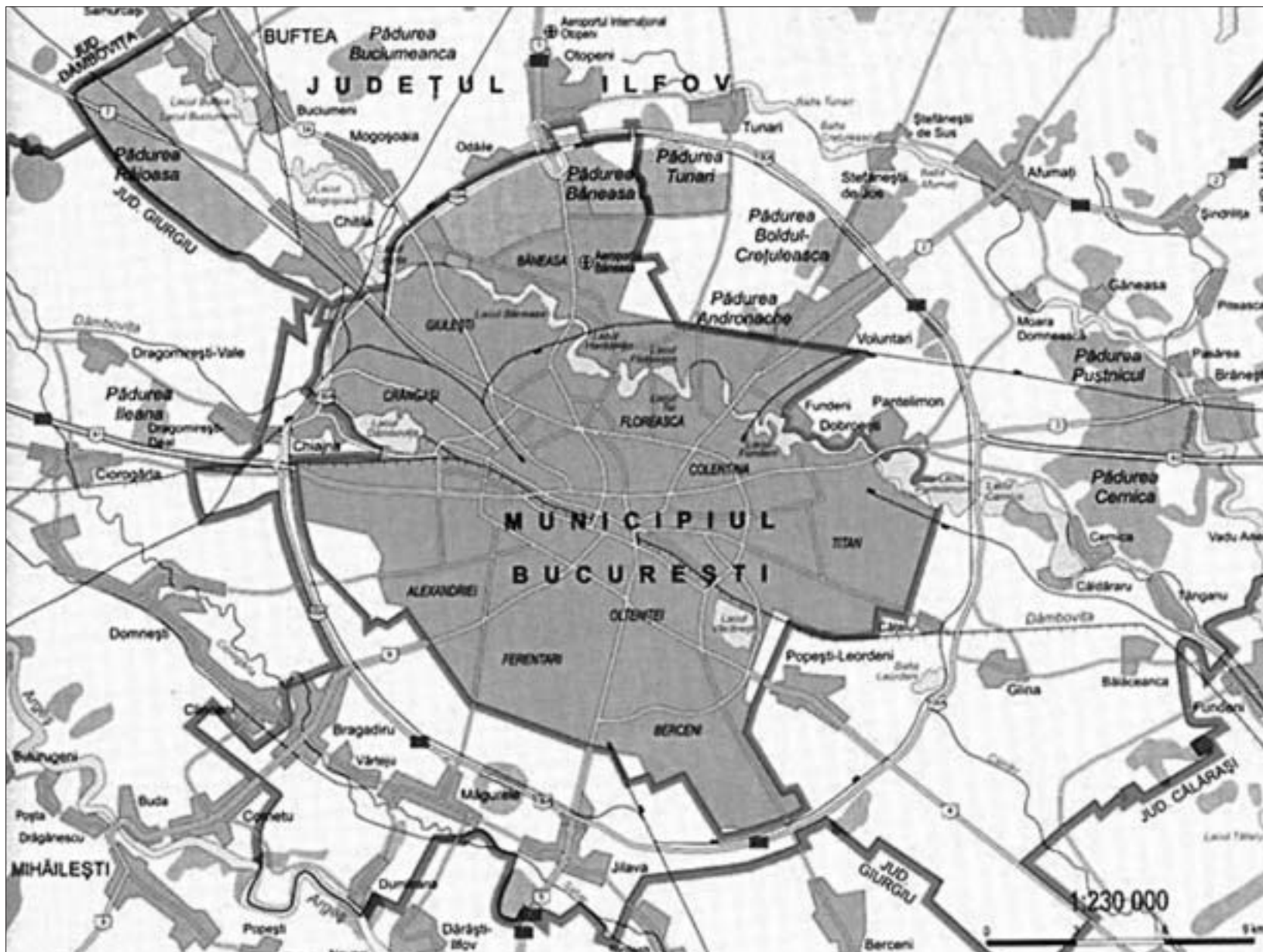
Comuna Cernica

Clanul lui Bebele și clanul lui Stângaciu, specializați în tâlhării și furturi.

Comuna Pantelimon

Clanul lui Ciurar și Moldoveanu, clanul lui Mandache zis Biba, Nicolae Mandache zis Rechinul, Nicolae Constantin zis Nicu Grasu și Grigore Dumitru zis Titi Zgâmboi, clanul lui Bălașa compus din Marin Bălașa, Marian Păduceanu, Adrian Mugur și Matei Marin zis Cucu, specializați în spargeri de locuințe la pont, furturi de și din auto, tâlhării, jafuri cu mână armată, trafic de carne vie, droguri și valută falsă.

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII



sub lupă



Atentat la aurul olimpic

În România de astăzi nimic nu mai surprinde. Orice grozăvie a ajuns un lucru cotidian. Orice nerozie este plasată la loc de frunte, pe prima pagină a unor ziare sau prezentată la știrile zilei la o oră de vârf.

De-a lungul acestor 16 ani scurși de la evenimentele din decembrie '89 am asistat la atacuri furibunde asupra instituțiilor fundamentale ale statului. Asupra armatei, asupra poliției, asupra SRI, a învățământului românesc. Nu a scăpat nici Biserica Ortodoxă. A fost etichetată în fel și chip. Că a cochetat cu comunismul, că nu știu ce a mai făcut. Ca și cum în perioada de tristă amintire s-ar fi putut și altfel. Au fost oamenii puși la zid, etichetați, ștampilați mai rău ca pe vremea stalinismului, de nu mai puteau ieși pe stradă, că se găsea câte un „activist” să-l arate cu degetul, ori altul să apară pe vreun post de televiziune și să-și verse veninul acumulat din neîmpliniri personale. Dar era momentul să arate el norodului ce intransigent este, cât de anti-comunist este, uitând că 20-30 de ani a slujit „cu credință partidul neînfrânt”.

Suicid colectiv

Adică o luptă oarbă, fiecare împotriva fiecăruia, că doar așa putem dispărea mai repede ca nație, ca popor. Și, culmea, s-au găsit destui microcefali care să aprobe, să aplaude propaganda aceasta la „suicid colectiv”.

Cu o viteză uimitoare, demnă de „Cartea recordurilor”, a fost jefuită avuția națională agonisită timp de zeci de ani de un popor prins în chingile comunismului fără voia lui și dată te miri cui și te miri pe ce.

Firește că românii nu sunt proști să creadă că vreun prăpădit venit din patru vânturi a pus mâna pe combinate, uzine, fabrici, sute de hectare de terenuri intravilane, deși la el în țară îi fluiera vântul prin buzunare. Nu are studii și nici experiență în domeniul în care „a investit”.

În spatele lor stau alții, politicieni veroși care, găsind terenul slab în România, au acționat rapid și eficient în detrimentul românilor celor mulți și fără apărare. Responsabilii cu privatizarea s-au mulțumit cu un bacșiș de chelner de bodgă periferică, în raport cu

valorile cedate. Să fim bine înțeleși. Noi nu suntem împotriva privatizărilor sau a investițiilor străine. Avem nevoie de așa ceva. Suntem însă împotriva jafului, înșelăciunilor ori furturilor, indiferent cine sunt autorii faptelor care folosesc drept armă a tâlhăriei funcția politică deținută vremelnic, întâmplător sau nu.

E rândul sportului

A venit rândul sportului să fie măcelărit, tranșat profesional, după un plan bine pus la punct. Firește, nu orice ramură sportivă. Sunt unii vai de capul lor, abia își trag obielele. Pe aceștia nu-i bagă nimeni în seamă.

Atacul este dat împotriva sportului fanion, adică gimnastica feminină. Adică aurul olimpic. Aici, cu voia sau fără voia unora sau altora, suntem „stă-

pânii lumii” din secolul trecut. Am umilit marile puteri ale gimnasticii mondiale de câte ori ni s-a ivit ocazia. Am cucerit medalii după medalii de aur într-o luptă cinstită în care munca gimnastelor noastre s-a împletit armonios cu talentul ca firele alb-roșu ale mărtisorului, cu gingășie, dar și cu forță și hotărâre. Vă amintiți poate de campionatele europene când Nadia Comăneci, printr-un exercițiu magistral a făcut să înghețe tabela electronică la nota „0”, pentru că aparatul a fost programat pentru nota maximă 9. Ei bine, Nadia obținuse 10, iar specialiștii în domeniu nu concepeau o astfel de perfecțiune. A fost bomba atomică a gimnasticii românești. După ea au venit alte și alte gimnaste valoroase, care au obținut medalii de aur la marile competiții internaționale.

Am fost prea buni

România a câștigat enorm în imagine. Ele, gimnastele de aur, priveau cu ochii umeziți cum se ridică tricolorul românesc deasupra tuturor, în ritmul imnului național, stârnind admirație și invidie. Devenise tradiție ca locul I la olimpiade, campionate europene și mondiale să fie cucerit de gimnastele române.

Când un șef mare încurcă socotelile mafioților sau alte categorii de bandiți, aceștia se gândesc tot mai mult să-l elimine, să-l îndepărteze de zona fierbinte. Așa s-a întâmplat cu ilustrul președinte american, marele bărbat de stat J.F. Kennedy în 1963, la Dallas. A fost pur și simplu asasinat. Altcineva s-a bucurat de dispariția sa, chiar dacă nu a dorit-o așa.

La fel au gândit și asasinii gimnasticii românești, oricare ar fi ei. Eliminați echipa românească, obsesia tuturor participanților la marile competiții!

Zis și făcut. Lotul olimpic de gimnastică feminină al României a fost desființat.

De către cine? Din ordinul cui? Cine a îndrăznit să recurgă la această trădare națională? De ce? Cine i-a amenințat? Cine i-a plătit?

Că gimnastele ar fi manifestat indisciplină, că s-ar fi îngărășat. Basmă de adormit copiii. Bazaconii. Nu ține. Lumea nu e proastă. Ascultă, vede, analizează. Nu trebuie să fii profesionist pentru a-ți da sea-

ma că aici ceva nu e în regulă, e mânăreală.

Surplus de talent

Dacă gimnastele ar fi manifestat indisciplină, adică o campioană olimpică și-a permis să meargă la discotecă să se relaxeze după o muncă titanică și rezultate remarcabile, ori a crescut în greutate, existau alte soluții.

Printr-un regim alimentar corespunzător, bine prescris de nutriționist și printr-un antrenament eficient, de lot olimpic, „ar fi dat jos” în scurt timp surplusul de greutate. Dar nu și surplusul de talent pe care-l are (aici se pare că este problema).

Este clar, lotul nu trebuie desființat. Este aberant să gândești așa. Este ca și cum căruțașul și-ar omorî calul pentru că a nechezat prea tare. Mariile noastre campioane au nevoie și de relaxare și odihnă. Nimeni nu are voie să șteargă cu buretele rezultatele fantastice obținute de-a lungul anilor de aceste „fete de aur”. Este cazul ca toți responsabilii din Federația de specialitate să-și dea demisia.

Guvernul României, prin instituția de resort, să ia în discuție urgent această situație de criză din gimnastica românească și să vină cu propuneri și măsuri eficiente. Iar SRI-ul să deceleze cauzele și factorii favorizanți și predispozanți ai acestui scandal care lovește grav în imaginea României.

IOFIN CREȚU



Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Jane Austen se întoarce

Le cunoașteți? Cred că da. Sunt tinere, șic, ba nu, șic nu e bine, e cam demodat, iar moda nu are nici un secret pentru ele, deci sunt mai degrabă cool, sunt femei de carieră (multinaționale sau bănci, media sau publicitate, oricum, ceva de succes și bine plătit), sunt branșate, sunt la curent cu tot ce-i nou în lumea artelor (concerte, expoziții, festivaluri, mai ales dacă sunt nișel mai underground), sunt primele care te anunță ce club s-a mai deschis și de ce, unde se mănâncă bine și – am auzit-o și pe asta recent – la un preț suficient de mare ca să simți și tu că ai ieșit în oraș, sunt emancipate și deschise, active și dinamice, vorbesc ușor și mult despre sex, așa de ușor și de mult, că orice revistă pentru femei s-ar mândri cu ele, pleacă în vacanță în locuri îndepărtate (Turcia și Grecia sunt pentru fraierii care încă n-au învățat cum se trăiește, lor să le vorbești despre Thailanda sau Egipt), pe scurt, par să aibă o viață plină și de invidiat. Dar, la doar cinci minute după ce intri



în vorbă cu ele, sedus de toată înșiruirea de mai sus, afli că sunt deprimare. Ei și? Normal, te gândești. Nemulțumirea e motorul evoluției. Deci, încă o bilă albă pentru ele. Au mult,

dar își doresc și mai mult. Bravo lor! Tot așa și dați-i înainte, fetelor, nu vă lăsați!

Așa ar fi dacă nu ți-ar spune, după încă cinci minute – sau chiar trei, dacă inspiri în-

credere, că motivul de bază al nemulțumirii lor e acesta: nu sunt și ele în rândul lumii. Adică n-au, sărmanele, un soț. Au aventuri, practică sexul liber, au experiențe, dar n-au ceea ce trebuie să aibă toate fetele, după o anumită vârstă. Cu alte cuvinte, sunt ale nimănui. Cariera, vacanțele, ieșirile în lume și toate celelalte sunt doar așa, ca să-și caute „prada” că, dacă și-ar fi găsit-o, ar fi stat acasă liniștite, ca toată lumea, nu ar fi umblat pe coclauri. Mă grăbesc să le compătesc... poate sunt, ca noi toți, în căutarea marii iubiri. Dar mă corectează repede: nu iubire, soț. Ce, n-aud bine? Cine vorbea de iubire? Doar unele dintre ele au și prieten, dar un soț... înseamnă în primul rând statut, valoare (să crape dușmanii, care n-au valoarea lor, de ciudă).

Și compătimirea creștinească de care mă umplusem până la refuz lasă loc unei uimiri sănătoase. Păi atunci, ce folos că pe cartea ta de vizită scrie „account new business manager” sau că ai colindat lumea, ce folos că în fiecare zi faci și vezi altceva, dacă în fond ai rămas ca pe vremea eroinelor lui Jane Austen, a căror unică șansă și ambiție în viață era să facă o partidă bună la măritiș? Singura diferență e că, pe vremea lui Jane Austen, unica șansă a femeilor de spirit, dar fără mare nume și avere, chiar era să facă o partidă bună. Și știau că asta nu e bine, că trebuie să se schimbe. Și au schimbat multe. E timpul să schimbăm și noi câte ceva. Și nu, de data asta nu e vorba de culoarea părului.

FEMEIA DE SUCCES – UN MISTER ȘI MAI MARE DECÂT „ETERNUL FEMININ”

E plină piața de reviste lucioase, pentru „femei de succes”, care, oricât ar părea de ciudat, nu dau nici una faliment, găsindu-și întotdeauna public, oricât de suprasaturată ar părea piața în acest moment. Nu am cumpărat niciodată așa ceva (doar am răsfoit, ca tot omul), poate și pentru că nu mi-a fost niciodată clar ce înseamnă „o femeie de succes”. Dacă nu sunt așa ceva și totuși cumpăr revista? N-ar fi contraindicat? Așa că i-am întrebat pe alții și am așteptat, cu sufletul la gură, răspunsurile lor.

Irina R. (24 ani, asistent PR). Pentru că fac PR, aș spune că o femeie de succes e aceea care a reușit să-și creeze o imagine a reușitei. Adică arată bine, e foarte îngrijită, pare stăpână pe ea, pare independentă și încrezătoare, pare să se descurce. Am spus pare. Poate că atunci când ajunge acasă și-și scoate taiorul de serviciu și n-o așteaptă decât

Știu că pot să par naivă, dar eu cred că așa voi fi.

George P. (26 ani, masterand). În nici un caz prostiile alea din reviste. Un om de succes, nu neapărat femeie sau bărbat, e cel care învață tot timpul, care nu se plictisește, care nu se plafonează, care nu se mulțumește cu ideea: „Gata, sunt de succes, am trei



pisica sau câinele ei, nu prea se mai simte așa de succes. Dar în ochii celorlalți este și asta contează.

Cristi V. (22 ani, student). Sincer, mă nervează ideea asta, a femeii de succes din zilele noastre. Ar trebui să fie femeia independentă, care nu mai are nevoie de bărbat, nu-i așa? Dar nu-i deloc așa. Avem cu toții nevoie unii de alții, și ele de noi, și noi de ele. O femeie fără cine știe ce carieră, dar mulțumită de familia ei poate fi la fel de „de succes” ca o directoare de la Coca-Cola, nu?

Natalia D. (21 ani, studentă). Pentru mine înseamnă o femeie împlinită pe toate planurile: familie și carieră. Dacă se poate? Cred că da.

funcții și cinci mașini și nu-mi mai trebuie nimic”. Dar știu că sunt în minoritate când spun chestia asta.

Ana-Maria M. (27 ani, asistentă medicală). O femeie de succes e o mamă. Altceva nu știu ce să spun. Știu că nu toate femeile sunt făcute pentru a fi mame, dar eu cred că cele care nu sunt au mult de pierdut. Tot succesul din lume nu se poate compara cu experiența asta.

Sorin P. (20 ani, student). Nu prea știu. Mai toate, cele tinere vorbesc, vor chestii din astea gen funcții, bani, carieră, dar vor și chestiile clasice: un soț cu bani, care să aibă grijă de ele, să le îndeplinească toate capriciile etc. Așa că eu unul nu mai înțeleg nimic.

Pagină realizată de IULIA GORZO

